

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 30 øre.

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 8-10.

Mai 1945.

17. årgang.

Fra misjonsarbeidet i Afrika.

Vi venter og håper

no at dørene til misjonsmarken atter åpnes og ber misjonsvennene huske misjonærene i bønn og med midler. De fleste trenger å komme hjem no

og dertil behøves penger. Hver menighet og ellers andre bør ta et ekstra løft.

Send bidragene til de respektive kasserere.

Pinsefestens dag.

Da pinsefestens dag var kommet, var de alle samlet på samme sted. Og med ett kom det en lyd fra himmelen som av et framfarende veldig var og fyllte hele huset der de satt, og det viste seg for dem tunger likesom av ill som skilte seg og satte seg på enhver av dem. Da ble de alle fyllte med den Hellige Ånd og de begynte å tale med andre tunger, alt etter som Ånden ga dem å tale.

No bodde det i Jerusalem jøder, gudfryktige menn fra alle folkeslag under himmelen. Da no denne tyd kom, strømmet hopen sammen og ble forvirret, fordi de hørte dem tale enhver på sitt eget mål og de ble forferdede og undret seg og sa: Men er ikke alle disse som taler, galileere? Hvorledes går det da til at vi alle

hører vårt eget mål, som vi er født i, vi partere og medere og elamiter, og vi som bor i Mesopotamia og Judea og Kappadokia, Pontus og Asia, Frygia og Pamfylia, Egypten og landskapene i Lybia ved Kyrene og vi tilreisende fra Rom, både jøder og tilhengere av jødernes tro, kretere og arabere: Vi hører dem tale om Guds store gjerninger på våre tungemål?

Men de ble alle forferdet og var rådville, og de sa til hverandre: Hva kan dette være?

Men andre sa spottende: De er fulle av søt vin! Da sto Peter fram med de elleve, og løftet sin røst og talte til dem:

I jødiske menn og alle I som bor i Jerusalem! Dette være dere vitterlig, og lån øre til mine ord! For disse er

jo ikke drukne, således som I mener; det er jo bare den tredje time på dagen; men dette er det som er sakt hos profeten Joel: Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, da vil jeg utgyte av min Ånd over alt kjød og eders sønner og døtre skal tale profetiske ord, og eders unge menn skal se syner, og eders oldinge ha drømmer. Ja, endog over mine treller og over mine trellekvinner vil jeg i hine dager utgyde av min Ånd og de skal tale profetiske ord. Og jeg vil la under skje på himmelen i det høye, og tegn på jorden i det lave: blod og ill og røkskyer; solen skal bli til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer den store og herlige.

Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn skal bli frelst.

Ap. gj. 2, 1-21.

Et høgt og kraftig folk er negrene i Belgisk Congo.

Kristus i de inspirerte skrifter.

Nest etter Kristus, er vel Guds gave til oss sitt hellige ord. Og disse to ting kan ikke adskilles. Kristus er i Ordet, Ordet inneholder Kristus. I første kapitel hos Johannes leser vi: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. . . Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet — en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin fader, — full av nåde og sannhet.»

Kristus kalles her for Ordet, fordi han er bærer for Gudstankene, det skapende livgivende ord, det leven degjørende evige ord, det som var hos Fadren fra før verdens grunnvoll ble lagt. Det innspirerte ord inneholder Kristus. Han selv sa til fariseerne og de skriftkloke: «I ransaker skriftene, fordi I tenker, at i dem har I evig liv, og det er de som vitner om meg! og I ville ikke komme til meg for å få liv.» (Joh. 5, 39.) Skriftene må leses under den synsvinkel: å få fatt i og finne Kristus der. Uten ham blir de uforståelige og meningsløse.

Det fortelles om en mann som kom hjem til sin lille sønn med en hel del byggeklosser. Gutten forsøkte no å få satt dem sammen, men det mislyktes stadig, han fikk det ikke til. Endelig oppdaget han på klossen noen stykker av et bilde. Han forsøkte å sette dem sammen til det dannet en mann, og han utbrøt begeistret: Det var en mann, det var en mann!

Slik er det med å lese bibelen. Vi må fatt i mannen, Kristus. Han som døde, ble begravet og oppsto på den tredje dag, etter Skriftene.

I sin yppersteprestelige bønn sier Jesus: De ord som du gav meg, har jeg gitt dem, og de har tatt imot dem og kjent i sannhet, at jeg er utgangen fra deg, og de har trodd at du har utsendt meg.» (Joh. 17, 8). Kristus og bibelen kan ikke skilles fra hverandre. Har vi Ordet, så har vi Kristus, forkaster vi Ordet, forkaster vi også Kristus.

Paulus skriver i brevet til Tessalnikerne: «Derfor takker også vi Gud for at da I fikk det Guds ord vi forkynte, tok I imot det, ikke som et menneskeord, men som det isannhet er, som et Guds ord, som ter seg

virksomt i eder som tror.» (1. Tes. 2, 13).

Vi tror at Bibelen ikke bare inneholder Guds ord, som nyteologene lærer, det gjør den riktignok, men ikke bare det. Bibelen er Guds ord. Hvert ord er innspirert av Gud, ikke bare tankene og ordenes mening, men selve ordene, selve hver setning er opprinnelig inngitt av Gud.

Derfor sier Jesus, at ikke den minste bokstav eller tøddel skal forgå av loven før det er oppfylt alt sammen. Og Peter skriver: «Aldri er noe profetord fremkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn, talte drevne av den Hellig And.» Og Paulus skriver i sitt brev til sin sønn i troen, Timoteus: «Den hele Skrift er innblest av Gud, og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleiding, til opptuktelse i rettferdighet, for at det Guds menneske kan være fullkommet, duelig i all god gjerning.» Altså har det meget å si for det Guds menneske at han holder fast ved det troverdige ord etter læren og ikke lar seg fravriste troen på en fullkommen, hel og uavkortet inspirert bibel. Enkelte prester og predikanter har beskåret bibelen så de omtrent har bare permene igjen, og som en radikal svensk predikant uttrykte det på sin drastiske måte: «De åker til helvete på bare permene.» Og det er sikkert, en slik beskåret, mishandlet Bibel kan ikke bringe noen inn i himmelen.

Mange har stillet sine tvil om meget i det gamle testamente. Mosebøkene kan de ikke tro Moses har skrevet, fordi den beretter om hans død. De taler om myten om Abraham og Job, skjønt disse personer begge har blitt omtalt og erkjent i det nye testamente, Ja, selv den mest diskuterte bok i det gamle testamente, Jonas bok, har blitt tydelig stadfestet av Jesus. Jesus satte forøvrig sitt segl på hele det gamle testamente da han sier: «Skriften kan ikke gjøres ugyldig,» og atter: «Hellige dem i sannheten, ditt ord er sannhet.» For de to på vegen til Emmaus siterte han fra alle steder i det gamle testamente, idet han utla i alle skriftene det som var skrevet om ham, og der benyttes den tredeling som var alminnelig i sin tale om de gamle skrifter, nemlig Moses, salmene og

profetene. Disiplene fikk en herlig bibeltid. Intet under at de ble varme om hjertet og sa til hverandre: «Brente ikke våre hjerter i oss, der han talte til oss på veien og opplyst Skriftene for oss?» Det var også en av de sterkeste gyllne lenker som bant disiplene til Kristus, det livssalige ord han talte, Peter uttrykker det slik på sin egen djerve måte: «Herre, hvem skal vi gå til, du har det evige livs ord!» Ordet var blitt dem uundværlig. Må det også bli for oss.

Kristus er selv i Ordet. «Han er i troens ord, det som vi forkynner,» sier Paulus i det tiende kapitel i brevet til Romerne.

Kristus treder oss imøte i Ordet, det åpenbarer Kristus for oss og gjør ham skjønn og herlig. I dette tempel kan også du finne ham som har mistet ham, likesom hans foreldre i Jerusalem. Det er sørgelig at mange troende så forsømmer dette middel der av Gud er gitt dem til å nærere deres åndelige liv og være deres rettesnor. Dette er nettopp årsaken til all villfarelse og de mange usunde retninger som vår tid er så rik på.

Guds ord er vår dyreste skatt og eiendom. Men hvorledes benytter vi så dette ord? Man skulle tro at når Gud hadde gitt menneskene en bok, og bare en eneste, som kunngjør hans vilje og viser oss vegen til evig frelse og salighet, så skulle menneskene sluke dens innhold og gi nøye akt på hvert eneste ord. Men dog er Bibelen ofte forsømt — dessverre. Den ligger altfor ofte i en bokhylle og samler støv. Selv de troende forsømmer å lese i bibelen og fordype seg i dens skatter. Det er mange vansmektende, underernærte og forkrøplete Guds barn av den grunn at de forsømmer å nærere seg med Guds ord. Apostelen Peter skriver til de troende: «Så I lenges etter den åndelige uforfalskede melk, så I kan vokse ved den til frelse.» Den kristne som nærer sitt åndsliv ved Guds ord får livsinnhold og motstandskraft i livets strid. En av de mest nødvendige ting for en kristen er åndens lys over skriften. Vidsoms og åpenbarings And til kunnskap om Gud. Vi leser om Kristus at han opplyst disiplenes forstand så de forsto skriftene, og hvor nødvendig er ikke dette. Bibelen er kraften i de troendes hjerter, deres føde og mat, deres kart og kompas.

De

I «Evangeliene»
Petrus en
kel om «Pi
bilde», som v
kristne meni
Artikkelen
Da de ind
ham og Che
rettet den f
rettelse, som
glemt.

Når han
på en indisk
skrive, ga la
på de første
han skulle b
Han skrev t
hadde skrev
de ingen for
samme bokst
de gitt ham
Årsaken t
ham på følg
je, som han
forestående
og mere avv
han kom til
hans krocket
forbilledet f
På liknend
med alle ån
hatt oppigje
hatt sitt ins

Kan vi ik
liv da helli
over bibelen
hvert ord va
De største
kommer til
større med
erne i Kar
vin. Fyll hj
det forvand
har jeg talt
kan være i
kan bli fullk
Vi ber om
mer vi bibel
ten har i Or
bud med fet
gammel kla
er for Her
behoves i d
ger dypt in
nelse er at
men alen ut
om. At vi
gjør kra

De kristne menigheters forbilde.

I «Evangelii Härold» skriver Levi Wehrus en meget leseverdige artikkel om «Pinsevekkelsens mønsterbilde», som vi mener har bud til alle kristne menigheter.

Artikkelen er følgende:

Da de indiske predikantene Abraham og Cherian besøkte Sverige besøkte den førstnevnte en liten oppvevelse, som jeg siden aldri har glemt.

Når han som liten gutt begynte på en indisk skole og skulle lære å skrive, ga læreren ham en forskrift på de første bokstaver med hvilken han skulle begynne sin skrivekunst. Han skrev tavlen full, men når han hadde skrevet de siste figurene kunne ingen forstå at det skulle være de samme bokstavene som læreren hadde gitt ham til etterfølgelse.

Arsaken til dette forklarte Abraham på følgende måte: For hver linje som han skrev så han på den nest neste stående som litt etter litt mere og mere avvek fra forbilledet og når han kom til slutten på tavlen hadde hans krocketær mistet all likhet med forbilledet for bokstavene.

På liknende måte forholder det seg med alle åndelige bevegelser vi har hatt oppgjennom tidene. De har hatt sitt inspirerende og guddomme-

lige utspring. Det har de fått derved at de har hatt Jesus og Bibelens ord som forbilde.

Oftre har de vært bærere av noen guddommelige sannheter som de forrige vekkelser har glemt. Sannhetene har frigjort dem som har mottatt dem og det nye i den åndelige bevegelsen har samlet og inspirert sine tilhengere.

Oftre har man da ensidig samlet seg om denne spesielle sannhet. Med tiden har man begynt å idealisere bevegelsens første tid og har så smått gjort den til sitt mønsterbilde.

Lutheranene taler om Luther og reformasjonen. Frikirken priser tiden for sin opprinnelse og taler om den som om alt fra den tiden var prisverdig og stort. Ikke minst baptistene her i landet har gjort seg skyldig i denne feiltakelse.

Jeg har også lagt merke til at pinsevevne står i fare for å gjøre det samme. Oftre hører vi brødre taler om den gamle tiden og hvor underbart det var da. Den som har vært med fra begynnelsen og husker noe til forholdene da, kan mange ganger ikke kjenne igjen skildringene fra vekkelens første år. Saken er vel den at folk i alminnelighet som bare var med på herlige møter ikke fikk samme bilde av vekkelens som de som også fikk kjempe med alle misgrep og avvikelser.

Det var helt naturlig at meget da var opprinnelig og nytt og førte med seg en friskhet og livlighet i den åndelige virksomheten. Men til gjengjeld hadde man så mye som var ufullkommet og uferdig. Det veiet også på den tiden ganske meget i vektskålen når det gjalt gleden over seirene og bekymringene for de nederlag som alltid sto på lur og som stundom også ble en virkelighet.

Pinsevekkelsens første tid er ikke noe mønster å følge i fortsetningen. Å gjøre det vilde være å gi seg en grov villfarelse i vold.

Vi har et meget bedre forbilde enn pinsevekkelsen. Mange kristne elsker å leve i det forgangne. De ønsker å omgi seg selv og andre mennesker med en glorie av ærerike minner. Dette får dem til å legge tyngdepunktet i sitt liv på feil plass, hvilket er en misforståelse. Et menneske som vil utrette noe må ikke leve i

det forgangne. Den må leve i nuet. Den som vil leve i tro på Gud må vite at Jesus Kristus er den samme ikke alene i går, men også i dag.

Forherligelse av fortiden har blant annet den fare med seg at man slår ned motet hos dem som no lever og arbeider. Man skaper et slags mindreverdighetskompleks hos dem ved å overdrive og forstørre det forgangne.

Men det er en fare som er enda større og det er den største av alle. Man kan komme bort fra det virkelige mønsterbildet.

Når lutheranene går tilbake til reformasjonen, frikirkesamfunnene til de forgangne åndelige bevegelser og pinsevevne til 1907 og tiden like etter, gjør de et aldeles forferdelig mistak.

Vi må gå mye lengere tilbake enn 30, 100 eller 400 år. Vi må gå tilbake til den apostoliske tiden for å finne mønsterbilledet for vår kristendom. Ved at man har forbilder på så nært hold har kristendommen kommet så langt bort fra sitt utspring. Man forstår hvor forferdelig dette er når man ser hvordan hver kisten gruppe har sitt ideal. Det ser ut som om de hadde hver sitt utspring. Her har vi hemmeligheten til meget av splittelsen blant de kristne.

Men alle regner jo allikevel Jesus Kristus som opphavsmann til den kristendom de representerer. Og vi ønsker vel at forsamlingen fra den apostoliske tiden skal være vårt forbilde. La oss derfor ikke tale om at vi skal tilbake til 1907 eller den første tiden i pinsevekkelsen. Vårt ideal ligger mye lengere tilbake. Pris skje Gud for det! La oss ikke gjøre samme feiltakelse som den vesle indiske skolegutten som undlot å holde seg til den forskrift som hans mester ga ham. Vi skal ellers kunne komme ut for den fare at når læretiden her nede er endt og vårt livsverk skal framvises at vår mester ikke kjenner igjen sin forskrift i det arbeide vi har forsøkt å utrette for hans regning. La oss gå forbi Luthers tid, de frikirkelige fedrene og pinsevekkelsens 1907 og gå tilbake til vårt felles utspring, Jesus Kristus og den apostoliske menigheten.

Om hver enkelt gjør Jesus til sitt forbilde kan han være viss om at han ikke blir ledet vill. Han skal heller ikke fristes til å sette noe av sitt eget verk som mønster for sin eller andres mening i Guds rike. Innfor

Vår bibelspalte:

Timoteus.

Under apostlene Paulus og Barnabas flukt fra Ikonium kom de til den lille romerske koloni Lystra. Det har forundret mange forskere at Paulus kom til Lystra, det lå utenfor den store apostels vanlige strategi; for her fantes ikke noen synagoge, det vanlige tilknytningspunkt manglet således og heller ikke lå byen ved den store alfarveg. Men når vi betenker hva som ble resultatet av apostlenes besøk i denne lille byen ser vi at Gud hadde sin finger med i dette som så mange ganger før og etter i Paulus liv.

Mens de talte til befolkningen, sansynligvis på torvet, ble de oppmerksom på en mann som satt der, «han hadde ikke makt i føttene, vanfør fra mors liv, aldri hadde kunnet gå», sier Lukas om ham. (Ap. gj. 14, 8 fg.)

Paulus så skarpt på ham og sa: Stå rett opp på dine føtter! og mannen sprang opp og gikk omkring. Dette under satte folket rent i forundring og blant dem som var tilskuere til denne hendelse var sikkert en ung mann som hette Timoteus. Han var sikkert også vitne til steningen av Paulus og hvorledes han ble båret utenfor byen i den tro at han var død. I sitt 2. brev til Timoteus 3, 11 minner Paulus Timoteus om det som hendte ham i Lystra. Dette og senere besøk av apostlen i Lystra hadde stor betydning for den unge mann, han ble vunnet for Herren.

Jesu forbilde skal han alltid komme til å ligge i støvet og stadig drives av hunger og tørst etter mere av Gud. Det er hemmeligheten til at en åndelig vekkelse skal kunne fortsette å gå framover.

La oss gjøre den første kristne tidens forsamling til vårt forbilde og deres åndelige liv til mønster for vår virksomhet. På denne måten skal vi ikke komme ut for det forferdelige feilgrep å gjøre en senere tids vekkelse med dens personlig farvede utvikelser til vårt ideal. Vi vil ikke gjøre våre egne «kråkeføtter» til vårt forbilde, men holde oss til det mønsterbilde som vår mester har gitt oss i Det nye Testamente.

Da Paulus på sin andre misjonsreise sammen med Silas kom til Lystra ble Timoteus anbefalt av brødrene som en for Paulus brukbar følgesvenn. Han ble Paulus trofaste og en av de mest benyttede medarbeidere. Hans mor Eunike og hans morfar Louis var jøder, hans far var greker.

Paulus lot derfor Timoteus omkjøre «for jødernes skyld som var på de steder,» sier Lukas. (Ap. gj. 16, 3.) Sammen med brødrene der på stedet la Paulus hendene på ham, d.v.s. han ble adskilt for å være en Herrens budbærer. (1. Tim. 4, 14.)

Han fulgte Paulus trofast på mange av hans reiser, gjennom Makedonia, og Akaia, som sendebud til Korint, Tesalonika og Efesus. Han var hos Paulus i hans første fangenskap i Rom. Herfra ville Paulus sende ham til Filipi for å kunne bringe apostlen etterretninger tilbake. (Filip. 2, 19). Han er også blitt med Paulus på hans reiser etter løslatelsen av første romerske fangenskap såsnart vi må tro at de to brevene til Timoteus er skrevet etter det første fangenskap, det annet i et nytt og siste fangenskap i Rom. Da har han i tilfelle vært med til Spania og muligens Kreta, han blir etterlatt i Efesus for å ta vare på menigheten der. (1. Tim. 1, 3.)

Han er hos Paulus da denne fengsles i Rom og for siste gang vandrer i fangenskap. Det ser ut som han er blitt betatt av sorg og fortvilelse ved arrestasjonen. Jeg minnes dine tårer og kommer deg i hu i mine bønner, sier Paulus. (2. Tim. 1, 3—4.) Og han er kan hende blitt motløs over de prøvelser som hans åndelige fader og venn har vært utsatt for.

«Skam deg ikke ved meg hans fange, eller ved vår Herres vitnesbyrd. Du må ikke miste motet Timoteus, husk på den nådegave du har mottatt ved min håndspåleggelse og oppglød den på nytt, lid ondt med meg for evangeliet.» (2. Tim. 1, 6—8.) Og i det 14. vers: «Ta vare på den fagre skatt som er deg overgitt.» «Bli sterk ved nåden, lid ondt som en god Jesu stridsmann og kom Jesus Kristus i hu.» (2. Tim. 2, 1—8.)

Paulus sier om Timoteus til filipienerne at han er å stole på, hans troskap er prøvet i lidelser, savn og utholdenhet.

Vi må ikke tro, at fordi om denne følsomme unge mann kan ha blitt motløs, var svak og ettergiven. Nei,

Paulus roser ham for at han har etterfulgt hans lære, ferd, forsett, langmodighet, kjærlighet, tålmodighet, forfølgelser og lidelser. (2. Tim. 3, 10—11.)

Paulus kaller ham sin elskede sønn og det er ham han savner om seg no når han ser det lakker mot slutten og står foran avslutningen av sitt liv.

«Gjør deg umak for å komme snart til meg Timoteus.» og senere i brevet: «Gjør deg umak for å komme før vinteren. (2. Tim. 4, 9. 21.)

En gammel manns lengsel etter sin åndelige sønn og arvtager som skal føre den store sak videre.

Sv. Shwan.

Ingen grunn til å forarges på Gud.

Det er intet i det som no skjer, som berettiger oss til å forarges på Gud. Man hører ofte menneskers spør: «Hvor kan en kjærlig og allmektig Gud dog nenne...? Men den som sier sådant, er urettferdig mot Gud. Han har advart oss i tide. Han har tydelig vist oss veg i sitt ord og sagt oss hvordan vi skulde leve: at vi skulde holde av hverandre og tilgiver hverandre og tjene hverandre. Han har selv brakt det tyngste offer for at dette ikke skulde skje. Når det kom allikevel, skyldes det den bitre sannhet at «menneskene elsket merket mer enn lyset, for deres gjerninger var onde.» (Joh. 3, 19).

Både under den forrige krig og nå er det dem som taler om «kristendommens fallitt». De tar ganske feil. Kristendommen er Guds resept til dødssyke mennesker. Men lægemidlet kan jo ikke virke når man ikke vil ta det. Det manglet bare man skulde bebreide doktoren at hans råd ikke har hjulpet, når man ikke har fulgt dem, men tvertimot har gjort alt det motsatte av hva han har foreskrevet, skriver den danske ungdomslederen

Svend Rehling.

Gå omkring i Jesu navn,
Hjelpe, trøste, stille savn,
Vise medynk, tørre tårer.
Løge alt som hjertet sårer,
Virke sådan i det stille,
Det var det jeg gjerne ville.

Omvend eder = ti himlenes rike er kommet nær.

Disse ord ble utropt for ca. 1900 år siden, av en mann som historien kan bekrefte har levd, og som bibelen sier var Guds sønn, nemlig Jesus.

Hans budskap vakte voldsomt røre og strid blant folket, som den gang levde, mange ble overbevist av hans tale, andre forkastet ham.

Men mesteren ga ikke opp i all motstand var han suveren og rolig, mandret i mellom menneskene, rike og fattige, forkynte Guds evangelium, helbredet syke, oppreiste døde, blinde fikk sitt syn, døve hørte, spelelske ble renset, han drev ut onde ånder av de besatte og gjorde alt vel.

No skulde vel de fleste mene at en sådan person ville bli godt mottatt men det blev han ikke, han fikk mange fiender.

Yppersteprestene, fariseerne og de skriftlærde sto ham imot og ville ikke omvende seg fra sine synder, for det levde de i.

Da disse på den tid var folkets ledere fikk de opphisset menneskene samt overtalt den romerske landskapsforvalter Pontius Pilatus, så at denne gikk med på at Jesus ble dømt til å korsfestes, for å lide den smertefulleste død som kunde tenkes.

Døden på korset var også en vanærende straff, da der var bare de groveste forbrytere som ble straffet på denne måte. Legemet kunde henge lenge før livet ebbet ut på grunn av blodtapet.

Historien har felt en hård dom over Pilatus som gikk med på at Jesus ble dømt som en forbryter, men det er flere ting som taler til Pilatus' fordel, tross alt.

Pilatus sier nemlig etter å ha kalt yppersteprestene, rådsherrene og folket sammen: «Jeg har ikke funnet noen dødsskyld hos denne mann, derfor vil jeg refse ham og gi ham fri.»

Men det står i bibelen at folket krevde at han skulle korsfestes og deres skrik fikk overhånd.

Jøderne ropte: «Gir du denne fri, da er du ikke keiserens venn, hver den som gjør seg selv til konge, setter seg imot keiseren.»

Da ga Pilatus seg og satte seg på dommersetet og dømte ham til døden.

Hva var grunnen til at Pilatus

felte denne dom? Han var feig, torde ikke stå på sin overbevisning. Han var helt klar over at Jesus var uskyldig, men turde ikke slippe Jesus fri av frykt for å miste sin egen stilling som landskapsforvalter, fordi jødene sa at han ikke var keiserens venn, dersom Jesus ikke ble dømt.

En dag vil imidlertid Pilatus bli stilt overfor en liknende situasjon, men vil da møte Jesus som sin dommer. Det vil bli en fryktelig og forferdelig dag, og hva skal han svare. Den dag vil Pilatus få en lukket munn.

Stedet hvor Jesus ble korsfestet heter Golgata, og lå på en høyde utenfor Jerusalem.

Det var et uhyggelig sted, hvor røvere og mordere utåndet, og det var mange samlet ved korset, også noen av Jesu venner og hans mor og slektninger.

De korsfestet ham ved den tredje time, og de hånte og spottet ham like til den sjette time.

Men da grep Gud inn og senket et mørke over hele landet, solen forsvant og alt ble innhyllet i dette mørke, og det var også det mørkeste kapittel i menneskeslektens historie. Jesus Kristus, Guds egen sønn på forbannelsens tre, korsfestet ved urettferdige hender, denne hellige, uskyldige, og rene person som var helt uten synd.

Men kunne ikke Gud, som har all makt i himmel og på jord, stanset dette forferdelige og sendt en legion med engler og utfridd sin egen sønn.

Jo, han kunne, men det var for at menneskeslekten skulle reddes, ifølge Guds egen rådslutning, og skriften skulle oppfylles.

Det som ble sagt i Edens have, da synden trengte inn i verden ved Adam.

Gud sier til slangen, nemlig djevelen: «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din sæd og hennes sæd, den skal knuse ditt hoved, men du skal knuse dens hæl.

Jesus ble knust på Golgata, men han seiret allikevel i kraft av sin ånd og sitt blod, og drepte fiendskapet, synden, idet blodet rant til siste dråpe, for verdens synd. Slangens hode ble knust på Golgata.

Kjære leser: Vil du ta imot dette offer og tro at det var for deg Jesus døde, for at du skulle få fri, for at din sjel ikke skulde vansmektet i helvedes pine og gru. Snart kommer himmelkongen, når det er mørkest på jorden kommer han, og bringer sine borgere i sikkerhet.

Vil du bli en himmelborger og få hjemstavsrett deroppe, eller vil din hjemstavsrett bli dernede hvor døden og djevelen regjerer.

Du behøver ikke gå fortapt, du er reddet i det øyeblikk du tror Jesu fullbrakte verk på Golgata.

Og ånden og bruden sier kom! og den som hører det si: Kom! og den som tørster han komme og den som vil, han ta livsens vann uforskyldt.

Kom til Jesus! Kom idag. Kom no! Amen.

Harald Amundsen.

Hilsen fra forsømte felter.

«Herren er god, et vern på trengselens dag, og han kjenner dem som tar sin tilflukt til ham.» (Nah. 1, 7).

Det er jo to steder hvor vi har opp tatt fast virksomhet. Det første sted Glombo har virksomheten vært drevet regelmessig i vinter og endel er kommet over på Herrens side.

Th. Karlsen har vært til stor hjelp i arbeidet den senere tid.

På det annet felt, Engelsviken, hvor virksomheten ble opptatt først i desember ifjor, har Gud på en særlig måte virket med så mange sjeler er blitt vunnet. Mars måned har det særlig løsnet på dette sted. Lokalet overfylt av folk så mange ikke kommer inn, og ordet gjør sin gjerning, idet mange blir løst fra satans makt og satt i Guds underbare frihet. Broder Rolf Karlsen har stått med i arbeidet de siste 2 måneder, og fått en god inngang iblant oss. Ja, måtte vekkelens bølge enn mere bre seg over disse bygder. Be for disse steder!

Da jeg kjenner det som Herrens ledelse å løse meg fra virksomheten her, så vil jeg besøke venneflokkene ettersom Herren leder.

Sender en særlig hilsen til vennene på Glombo og i Engelsviken, likeså alle de nyfrelste venner der. Hilsen med Ap. 3, 11. Broderlig hilsen

Alf Norlund.

Fast adresse: Kirkeveien 445, Arendal.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Vekkelse.

Det er herlig med vekkelser. Det gir nytt mot og ny arbeidsglede i venneflokkene. Vi har hatt den store glede å se Herrens arm utrakt til frelse flere steder i vinter og enda pågår det en livlig vekkelse flere steder.

I Saltnes, Råde og utposten Engelsviken er mange kommet med i vår. 14 ble døpt i vann for en tid siden og noen er blitt døpt i den Hellig And. Br. Rolf Carlsen har virket der, sammen med flere andre predikende brødre og søstre.

I Mjøndalen er det en riktig god søkning og flere har overgitt seg til Gud. Brødrene Myreng som er evakuert fra Kjøllefjord i Finnmark virker der. I uken 23—29. april hadde de spesielle vekkelsesmøter. Br. Robinson fra Oslo deltok da også sammen med Myrengs. Det er mange som er blitt frelste i den siste tid også.

På «Salen» i Østre Fredrikstad har også flere overgitt seg til Gud i den siste tid. De har fått be med flere og endel er døpt i vann og ånds-døpt.

Søster Borghild Svendsen virket der til velsignelse en lengere tid, men er no reist.

På Asheim i Hurum har også flere kommet med i vinter.

Gud gi at riktig mange kunne bli frelste før Jesus kommer. Det lak-

ker mot avslutningen på nådens hus-holdning og vi ber og venter på en herlig innhøstning.

I evangeliets tjeneste,

Ja, Gud er god og hans miskunnhet varer til evig tid.

Er no for tiden i Sætre i Hurum og virker. Onsdag og fredagene er jeg på Asheim på møter. Gud er med og stadfester ordet. Det er en gild tid her no. Gud velsigner sammenkomstene og flere er blitt fornyet. Stort å få være med i tjenesten for evangeliets fremme. Mesteren er selv med som alle ting formår. Å, hvor det er herlig når vårtiden spores i Guds menighet.

I naturens rike er vårtiden en herlig tid. Alt liv våkner etter vinterens dvale. Det spirer og gror i skog og mark. I sannhet en vidunderlig tid. Markene grønnes og alt står i flor og full harmoni. Guds skaperverk er i sannhet skjønt. «Blomstene kommer til syne i landet, sangens tid er inne og turtelduens røst har latt seg høre i vårt land.» (Høys. 2, 12.)

Måtte det også bli en åndelig vårdag med fornyelsens vinder over alt hvor Herrens ord forkynnes, så *Guds menighet kan stå i framgangens tegn.*

Må Herren få fylle oss alle med den Hellig And, så lovsangen lyder til Mesterens pris. Tiden heretter er kort. Jesus kommer snart! Må Herren finne oss alle våkne med olje i kar og lampe. Gud hjelpe oss til det.

Fredshilsen til alle de hellige!

Sætre 25—4—1945. Broderligst

Arnt Andersen.

Bryllup

feiress i Mjøndalen pinseaften av predikant Arnt Andersen, Mandal, og Åse Kristiansen, Mjøndalen. Brudepårets adresse er Asenveien 11, Mjøndalen.

80 år

Den 15. mai fyller søster Nora Andresen som i mange år sto tilsluttet menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg 80 år. Hun var med fra menighetens begynnelse og deltok aktivt til hun etter sin manns død for flere år siden flyttet til Sandefjord.

Vi ønsker henne en god og velsignet fremtid.

Ny kommisjonær i Arendal.

Karl Iversen har vært bladets kommisjonær helt fra første nr. til idag, men no har han så mye annet å stå i at han ønsker å bli løst fra hvervet. Enok Berner Knutsen vil heretter ta seg av arbeidet og vi ber våre abonnenter og løssalgskunder henvende seg til ham når det gjelder «Røsten».

Spangereid.

Menigheten i Spangereid holdt sitt tradisjonelle påskestevne også i år i «Betania». Det var mange mennesker møtt fram og et riktig herlig stevne.

Forstanderen i Mandal, Råel, G. Svennevig, H. Wennesland, G. Støle, misjonærene Evenstads og Tora Trolleshei m. flere deltok.

Saltnes.

Vekkelsen i Saltnes og Engelsviken fortsetter. Det kommer noen og overgir seg til Gud nesten på hvert møte. For en tid siden var de i Larkollen og døpte 14 stykker. Br. Rolf Carlsen har stått der siden før påske. De har også hatt besøk av Aimar Karlsen, E. Sørensen m. flere.

Enda et opprop.

På siste menighetsmøte i Misjonshuset ble vi enige om å gå igang med å bygge et møtelokale på Hafslundsøy. Vi har no i et års tid hatt regelmessige møter der og det har samles bra med folk. Noen har overgitt seg til Gud og flere går påvirket.

En stor søndagsskole har vi også der og da det lokale vi benytter bare kan fåes leid en dag i uken og søndags formiddag til søndagsskole — og det er uvisst hvor lenge vi får ha det — er det absolutt påkrevet å få et lokale hvor vi kan samles om Guds ord og ellers arbeide i evangeliets tjeneste.

En central beliggende tomt er sikret og alt synes å legge seg tilrette.

Vi vil derfor be venner som kan og har hjerte for Guds sak støtte oss med midler til dette formål. Vi holder på med et større reparasjonsarbeid i Misjonshuset som var helt påkrevet og som vil bli gått igang med så snart forholdene tillater det. Nye vinduer er allerede under arbeide. De gamle var helt ødelagt. Vi kan derfor ikke påta oss alt alene, men

at våre venner utover landet
gjør oss en hjelpende hånd.
Beløp store som små mottas med
tak og kan sendes underteg-
net. Bruk helst postgirokonto nr.
124 og skriv tydelig hva beløpet
er.

Broderhilsen

G. Iversen,

Postboks 52, Sarpsborg.

Forbønn.

Be inntrengende til Gud for meg.
Jeg er så nedbrutt i hodet av søvn-
løshet, så livet er nesten ikke til å
holde ut. Så har jeg fått gikt i beina,
så det er ondt å bevege seg og kref-
ten er så små. Be at Gud må hjelpe
meg, og utfri meg da jeg er så for-
villet.

En ulykkelig søster.

Betania, Arendal.

Predikende brødre som ønsker å
besøke Betania, Arendal, og forøv-
rig all korrespondanse til nevnte for-
samling, sendes heretter til: Forstan-
der Alf Thorstensen, Strømsbuvei
56, Arendal.

For Menigheten i «Betania».

Lars J. Larsen.

En underbar opplevelse.

«Pris Herrens storhet med meg,
og la oss sammen opphøye hans
navn.» (Salm. 34, 4.)
Hadde vært syk i hode i lang tid,
ca. 8 år, og det gikk stadig nedover

og mine dager så ikke ut for å bli
mange. Jeg fortsatte allikevel med
møter, etter den nåde som Gud ga,
stund for stund.

Kom til Mjøndalen 4. januar 1944
og ble stående der. I februar ble det
fellesmøter og mange folk samledes
og da syntes jeg det var umulig å
fortsette som predikant da kreftene
var så små.

Så var det fellesmøte i Kråkstad-
elva den 18. februar og jeg var så
svak at jeg tenkte å fått en annen
bror til å tale i mit sted. Idet jeg
satt der på møte begynte troesån-
den å fylle mitt hjerte og i det jeg
gikk på prekestolen og ba om å få
låne en gittar for å synge nummer
496 i Schibboleth: «Jeg reiste fra
Egypten opp til løftes land,» strø-
met Guds kraft igjennom meg og i et
øyeblikk var jeg helt befridd fra
sykdommen i mitt hode. Gud være
evig lov og takk!

Siden har jeg ved Guds store nå-
de fått være frisk og fått leve i lov-
prisingen til min dyrebare Jesus.
Halleluja!

Da brødrene hjemme i Ytre Ene-
bakk ba for meg og salvet meg etter
Jak 5 ble det forandring; men hel
utfrielse først som nevnt ovenfor.
Vil få si takk til vennene som sto
meg bi med bønn og midler. Herren
lønne dere.

«Tro under alt som deg møter,
snart du jo hjemme er.» Amen!

Hjertelig hilsen fra eders lykkelig-
e bror
H. I. Ersrud.

Tenk på din skaper.

Tenk på din skaper i din ungdoms
dager, før de onde dager kommer og
det lider mot de år hvorom du vil
si: Jeg har ingen glede av dem.»
(Pred. 12, 1.)

Sender noen ord til «Røsten», det
kjære bladet. Det er alltid så gildt å
få det. Ja, måtte det vokse så stort
at det blir enda mere spredt enn det
er, så ung og gammel kunde få dets
gode innhold vidt omkring.

Har tenkt på disse ord i det siste:
Tenk på din skaper i din ungdoms-
dager. Du som er ung, benytt tiden
til å søke Herren; for tiden heretter
er meget kort. Jesus kommer snart
for hente sine og da ønsker vi at du
også skal få være med. Ungdomsti-
den er den beste tiden til å søke Her-
ren og du vil bli spart for så mye
vondt. Jeg vet hva det vil si å tjene
synden og jeg vet hva lønn den gir.
Men en dag så kom jeg til Jesus og
da fant jeg det som jeg ikke fant i
verden. Jeg fant fred.

Derfor du som er ung: Tenk på
din skaper i din ungdomsdager; for
tiden er nær da Jesus kommer igjen.
Hilsen med Høysangen 2, 6.

*Normann Fjortolfsen,
Eydehamn.*

Overlat fortiden til Guds barm-
hjertighet, nåtiden til Guds kjær-
lighet og framtiden til Guds forsyn.

Augustin.

Med saks og penn

ENGELSKE BAPTISTENE

har under den voldsomme krig
gått igang en ekstra innsamling for
forbedre predikantenes lønninger,
og underhold til enker.

Resultatet skal ha overgått alle
forventninger.

FORFERDELIGE TAP

FOR DE TYSKE KRISTNE

Ifølge «Evangelii Härold» har til
den 1. januar 1944 2500 evangeliske kirker
vært ødelagt eller skadet. 300 kirker
er helt ødelagt. Mange forsamlings-
hus, skoler og liknende er ødelagt.
De katolske institusjoner har ikke
vært berørt.

«Enda står kirken trofast ved sin
misjon», skrives det.

KINAMISJONÆRER TIL INDIA

Gjennom Røde Kors er det kom-
met melding om at en stor del av
Kinaforbundets misjonærer er reist
til India. Hovedgrunnen til at de rei-
ste er den voldsomme dyrtid i Kina.

Det er ganske få misjonærer igjen
på feltet.

Nærmere opplysninger mangler.

SVENSK MISJONÆR DØD I SYD-AFRIKA

Augusta Emanuelsson, en av Hel-
gelsesforbundets eldre misjonærer
døde nylig i Natal. Hun reiste ut for
ca. 30 år siden og ble 77 år gammel.

VAR LILLE FORSTAND

Den danske botanikeren dr. Olaf
Hagerup uttaler i et intervju føl-
gende:

«Vår lille forstand når billedlig
talt til toppen av fabrikkkorsteinen,

mens verdens Skaper har hatt sin
virksomhet bakom Vintervegens uut-
grunnelige djup. Og så langt når ikke
gjennomsnittsmenneskets små men-
nesketanker.

— De avstår m. a. o. fra å forstå
kristendommen intellektuelt?

— Ja, vår fornuft strekker ikke til
her. Men til dette er å si at en hest
sikkert ikke vet at to og to er fire,
men derfor kan det jo enda tenkes
å ligge noe i denne matematiske sat-
sen. En solsikke kjenner nok ikke den
pytagoreiske læresetningen, men den
er kanskje riktig likevel. Og når min
lille gjennomsnittsmenneske-hjerne
ikke formår å fatte verdens Skaper,
så kan jo alltid den muligheten ten-
kes at dette beror på at det ikke er
han som er ukyndig og kortsynt, men
kanskje beint fram jeg selv...

Hjem til herligheten.

To av forsamlingens trofaste søstre her i Arendal har fått hjemlov. Den første var søster Turine Pedersen, hun la seg tilsynelatende frisk om kvelden og våknet aldri mere her, i nattens stillhet hentet Herren sin trofaste tjenerinne hjem. Hun sluknet som et lys og våknet i herligheten.

Begravelsen foregikk i kapellet hvor br. Thorstensen talte vakkert ut fra Tim. 4, 7—8. Undertegnede talte ved graven. Brødrene i Betania har henne fra kapellet til det siste hvilested. Hun ble 65 år, var enke og etterlater seg 8 barn. Fred over hennes minne.

Den andre var søster Alvide Opsal. Hun har vært med fra 1907. Var syk en tid og ble hentet hjem til Jesus på Agder sykehus. Hun ble begravet på sin 81 års dag fra kapellet. Undertegnede talte ut fra Luk. 2, 29. Hun etterlater seg en datter. Hun var også enke, en stillfarende trofast søster. Fred over henes minne.

Minnemøte ble holdt over begge søstrene lørdag 14/4. Det var en gripende stund, med vitnesbyrd og sang. De avdødes familie og slektninger var tilstede. Måtte Herren styrke og trøste dem som sitter igjen med sorg og savn.

Halfdan Wik.

DR. KAGAWA

har stilt seg helt til disposisjon for den nystifta enhetskirken («Kristi kirke i Japan») melder International Review of Missions fra Japan. Han reiser omkring for å skape et fond for evangelisk arbeid både i og utenfor Japan.

DET BRITISKE BIBELSELSKAPS 140 ARSMØTE

holdtes ifjor. Selskapets virksomhet i Europa er i høy grad blitt hemmet p. g. a. krigen, og alle dets deoper er tømte. Men styret planlegger et omfattende arbeid de første to-tre årene etter krigen og tenker til dette å bevilge en sum av 200 000 pund (kr. 3 600 000), hvorav en del alt er samlet inn. — I de 140 årene har dette bibelselskap latt oversette Bibelen eller deler av denne til 761 språk.

Spredte felter.

Med evangeliet i Nord-Norge.

Siden nyttå har jeg virket på forskjellige steder i Vesterålen. Stundom alene og stundom sammen med Herrens vitner fra andre leire. Vi har alle fått se at Herren har banet seg veg til hjertene og vi som Herrens vitner har fått rekke hverandre bror og søsterhånd. Vi har fått erfare at vi arbeider for en og samme Herre. Ja, Gud gi at strider blant de kristne måtte opphøre, til ære for de kristne og et godt eksempel for de ufrelste. Måtte det gå opp for oss alle at Gud ikke er delt. Vi skal alle stå ansikt til ansikt med Gud for å motta hver vår lønn. Han spør ikke etter hvilken forsamling du eller jeg har tilhørt. Enten vi har vært høykirkelige eller noe annet. Spørsmålet blir om vårt navn er skrevet i hans bok. Gud gi at ikke noe navn skulle bli utslettet av Livets bok på grunn av stridigheter. La oss betrakte hverandre som brødre og søstre i Kristus, så mange som vet og bekjenner at vi er gjenfødt til et levende håp i Jesus Kristus og er med og samler for Guds rike. Disse tror jeg skal få toge inn gjennom portene i staden.

Menneskene ser, som regel, på det ytre, men Gud ser til hjerte og han gjør ikke forskjell på folk. Priset

ENSIDIGE OG ALLSIDIGE VITNESBYRD

I «For Fattig og Rik» skriver bibelskolelærer Øberg om vitnesbyrdene: «Fortell også om dine vansker! Det kan bli til trøst. Stundom blir vitnesbyrdene litt for mye uniformerte. Bare det som er på topp, og har noe lett og lyst og gledelig å bære fram, tør si noe. De andre våger seg ikke til. Derved kommer et skjevt bilde av kristenlivet fram. Og den som har det tungt, og kanskje er ny på vegen, tror det er galt med ham som ingen slik glede, fred og trygghet kjenner. Men et vitnesbyrd om sjelestrid og satanisk fristelse vilde trøste. «Gud skje lov! Det er andre som også har det slik.» Det er ingen fare for at sanne vitnesbyrd støter verden bort. «Bare det er helt ut ekte og vederheftig, kan Gud bruke det.»

være Gud! Han vet å behandle oss på rette måte.

No er påsken over for i år. Palmesøndag, skjærtorsdag og langfredag hadde jeg og søster Nelly Moen fra frimisjon i Bø møter sammen på Såberg bedehus, Gåslands ungdomshus og Klaksjerd skolehus. Det var meget gode møter med mange folk og flere var dypt grepet av ordet. Det kan bemerkes at frimisjon har gjort et godt og fruktbringende arbeid i Bø med omliggende steder. Noværende leder som har stått her i ca. 2 år har virkelig arbeidet meget godt, er selv døpt etter Bibelens mønster og likeledes åndsdopt, så Bibelens sannheter framholdes etter det bibelske mønster. Ja, priset være Gud! Det frie evangelium går seirrikt fram også på disse steder.

Djevelen har også håndtlangere ute som forsøker på beste måte å forhindre utbredelsen av det frie evangelium. Den verste motstand her kommer fra soknepresten som ligger i åpen krig mot annerledes tenkende. Det er godt at det er Gud som skal dømme hver enkelt og i hvert enkelt tilfelle.

1. og 2. pinsedag hadde jeg møte på Såberg bedehus. Det var mange folk som lyttet oppmerksomt til og var grepet av ordet. Gud var nær og velsignet. Det er så godt å høre hvordan man er så lyder det: Kom snart igjen. Ja folket hungrer etter å høre Herrens ord og flere har overgitt seg til Gud. Enno virker Gud som fordom. Ja, pris skje Gud! Om menneskene stenger en dør så åpner Gud to. Slik går det.

Jeg sa at påskens møter er forbi. Ja, det største bloddrama som verden har vært vitne til er forbi. Palmesøndags Hosiannarop er tystnet, palmegrenene brykkes ikke mere. Jesus vandrer ikke mere over Kedron med sine disipler, blodsvetten rinder ikke lengere. Alt er stille. I mens mobiliserer djevelen sine hærer, mørkets fyrste går like inn til natverdbordet for å få en av Jesus egne til å forråde ham. Forræderen gikk ut og det var natt. Mobiliseringen var ferdig. Kampen mellom lys og mørke var no i full gang og det så ut til at mørkets fyrste skulle gå av med seier. Men så opprandede den vidunderlige påskemorgen som slukket sorgen til evig tid. Han sto opp med guddomsvelde. En evig seier var vunnet. Han stillet djevelen og hele hans hær åpenlyst til skue ved kor-

set idet Jesu kelige seier og myndigheten. «Han er vår Gud er himmel er hans død min.

Min venn den også bli ta helten få i vårt kjære all mørke sy lysner på hi Så en hjer re hjem jeg mange. Tak lønne dere som har sk me tilbake. grunn av re motes hver bønn og la ne i skyen hente sin b Hilsen m Eva

Fra Are

«Når du jeg med de skal de ikk går gjenno og luen sk

Ja, slik l folk, og løf de står evi

Til Guds det fremde

Thorstense jeg er no a

ningens og forsamling

Herrens v navns ære

deres frels Thorstense

er begeistr som utføre

tevirksoml jo stort, m

mine får huske at

død organ ganisme,

Så gilde dre er, så anledning

nighetsark ge arbeide og slitne de ikke er burde all

fast forstander, det er jo både bibelsk og rett.

Ja, jeg har ikke ord for hvor greit det er her i Arendal. Vennene går igjen gjennom en fornyelsestid. Gud møter sitt folk på en underbar måte. Har møte på Eydehamn hver onsdag og Klodeborg hver fredag og søndagskveld, det blir 3 møter på søndagen. Siste møte er 4 km. utenfor byen. Mange har sluttet seg til i Betania som har blitt frigjort og mottatt fylden i den Hellig And. Halleluja! Ære til Jesus.

Hilsen med Esaias 54, 10.

Evangelist *Hagen Skjønberg*.

Hans død og oppstandelse ble også min.

Min venn som leser disse linjer: Er du også blitt din? Ja, måtte Golgathas helten få dra inn i hjerter og hjem i vårt kjære fedreland. Da kan vi i alle mørke synge med sangeren: «Det lysner på himmelen i øst.»

Så en hjertelig takk til alle de kjære som har bodd i, og det er mange. Takk for all gjestfrihet. Gud lønne dere alle. Takk også til dere som har skrevet og bedt meg komme tilbake. Det er vanskelig no på grunn av reiseforholdene, men la oss møtes hver dag for nådens trone i bønn og la oss sette hverandre stevne i skyen når Jesus kommer for å hente sin blodkjøpte brud.

Hilsen med Esaias 54, 10.

Evangelist *Hagen Skjønberg*.

«Når du går gjennom vann, så er jeg med deg, og gjennom elver så skal de ikke overskylle deg, når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg.»

Ja, slik lyder Herrens løfter til sitt folk, og løftene kan ikke svikte, nei, de står evig fast.

Til Guds store ære og pris har vi det fremdeles godt her i Arendal. Br. Thorstensen er hjemme en tur og jeg er no alene. En sammensmeltningens og kjærlighetens ånd råder i forsamlingen og det er vårt håp at Herrens verk vil fortsette til hans navns ære og forherligelse og synderes frelse. Gud har fått brukt Br. Thorstensen her og jeg må si at jeg er begeistret for det menighetsarbeid som utføres. Det er jo ikke bare møtevirksomhet som skal drives, det er jo stort, men Jesus sa til Peter: Vogt mine får og røkt mine lam! Vi må huske at en menighet ikke er en død organisasjon, men en levende organisme, som må pleies og stelles. Så gilde og flinke som stedets brødre er, så har de hverken tid eller anledning å utføre et effektivt menighetsarbeide. De har jo sitt daglige arbeide å utføre og når de trettede og slitne kommer hjem er det klart de ikke er opplagt til det. Derfor burde alle som har anledning få en

fast forstander, det er jo både bibelsk og rett.

Ja, jeg har ikke ord for hvor greit det er her i Arendal. Vennene går igjen gjennom en fornyelsestid. Gud møter sitt folk på en underbar måte. Har møte på Eydehamn hver onsdag og Klodeborg hver fredag og søndagskveld, det blir 3 møter på søndagen. Siste møte er 4 km. utenfor byen. Mange har sluttet seg til i Betania som har blitt frigjort og mottatt fylden i den Hellig And. Halleluja! Ære til Jesus.

Hilsen alle de kjære venner ut over vårt land. Eders i Kristus

Halfdan Wik.

På reise.

Kr.sand 20/4—45.

Er no atter på Sørlandet. Stanset i Arendal og Eydehavn for et par møter der. Det var åpent og godt. Stanser her i Kr.sand bare over søndag. Da veien står vestover til Mosterhamn for å stanse der en tid framover. Reiser herfra til Flekkfjord hvor jeg stanser noen dager. Likeledes på Egerøy og Stavanger. Så direkte til Mosterhamn. Det er jo vanskelig med reiseforholdene, men alt har gått igjennom til idag. Gud er trofast.

Broderlig hilsen

Julius Sørensen.

Fra Eidskogen.

Vi har det godt og har det vi trenger. Hadde et underbart møte hos Gina Kristiansen igår. Gud var underbart nær og fylte våre hjerter med jubel og glede. Ja, Gud er god. Amen!

V. Svan.

Fra Hadeland og Hurum.

Br. Ersrud besøkte vennene i V. Gran og ved Gran st., Vienkroken og V. Lunner i febr. En dør var opplatt i ordet, skriver han. Han kom heim til Ytre Enebakk 26. februar og var hjemme endel. Virket så i Dalfjerdingen, Spydeberg, Tomter og Enebakkneset.

Han har ikke vært så frisk og sterk på mange år. Håret er blitt hvitt på flere steder etter sykdommen, men det har jo så lite å si. Det er sang i min sjel natt og dag og jeg synes Gud er særskilt god mot meg, sier han.

Han virket siden i Hurum. I Holmsbu var det god søkning til

møtene. På Aasheim er det god søkning og endel vekkelse. Br. Ersrud besøkte også dem.

På pilgrimsferden.

Onsdag 28. mars deltok jeg på møte i Engelsviken. Det er blitt god søkning til møtene der og flere har bøyd seg. Det er nevnt annetsteds i bladet og skal ikke refereres noe mere.

De første to helligdagene var jeg med på møtene i Saltnes. Mange folk. Også der har flere bøyd seg i den siste tid. Langfredag var en særlig god dag. Det var brødsbrytelse kl. 4. En riktig velsignet stund. På kvelden var lokalet helt overfylt, både vesle og store salen og mange sto utenfor. Det kan jo ikke undgås at det blir noen urolige elementer som møter opp ved slik tilstrømming av folk, særlig skjærtorsdag var det en del uro, men Gud virker. Det var åpent for ordet langfredag kveld, Alfred Andreassen, Rolf Carlsen m. flere deltok. Etter møte bestemte en ung mann seg for å overgi seg til Gud og ble med til bror Lars Lerviks hjem og overga seg til Herren. Han fikk tro seg frelst i Jesu blod og følte gleden i sit hjerte med det samme. 1. og 2. påskedag var det stevne på «Salen» Østre Fredrikstad i anledning invielse av lokalet etter omgjøringen. Det var overfylt av folk og gode møter, begge dagene.

Rolf Antonsen, Aimar Karlsen, Erik Lunde, Sigmund Lukkassen, Borghild Svendsen, Reidun Busch m. mange flere tilreisende vitnet. 7—8 sjeler bøyde kne og ba om forbønn for å bli frelst. Vennene har et fint lokale no, men trenger enda å få det større. Det er fullt som regel hver søndag og noen søker Gud rett som det er.

Vi har fortsatt med fellesmøter med baptistene da vårt lokale fremdeles er opptatt.

På siste menighetsmøte ble vi enige om å begynne å samle midler til et bedehus på Hafslundøy. Det er jevn søkning til møtene der og en søndagsskole på over 100 barn så vi behøver et lokale som kan stå til vår rådighet. For tiden får vi leie Folkets hus der, men det blir bare for en kveld i uken og søndagsskolen søndag formiddag. Det trenges flere møter der. Også Misjonshuset trenger reparasjon og det var nødvendig å få vaktmesterbolig m. m. Også til

dette tenkte vi å begynne å samle midler.

Til pinse har vi tenkt å ha stevne i Folkets hus, Sarpsborg og venter besøk av venner fra flere steder. Vi har fått leie Folkets hus, store sal som rommer bortimot 1000 mennesker og det blir da plass til mange. Så er alt lagt i Guds hånd og med det forbehold: om vi lever og Gud vil.

Onsdag 18. april var jeg en tur i Kristi menighet, Fredrikstad. Br. Rolf Sandhaug, som har virket i Nord-Norge er innsatt som forstander der. Det har vært god søkning og noen er kommet med i det siste, hørte jeg.

Tanken var at virksomheten på Glombo skulde blitt overtatt av Kristi menighet, men de syntes ikke de kunne overta det. Vi har bare Glombo som virkefelt for de forsømte steder no på disse kanter og det blir for lite for å holde en fast arbeider der. Det er ikke noe stor søkning til møtene på Glombo, men en liten trofast flokk har møtt fram. Til tider har det vært bra besøk og andre tider mindre, som ventelig er. Håper det legger seg tilrette på beste måte.

Søndag 22. april var jeg med og deltok på Salen, Fr.stad igjen. Det var fullt av folk. De har god søkning og får be med sjeler. Selvsakt er det også motstand og mange ting som vil ødelegge Guds verk.

Lørdag 28. april var det fellesmøte i Filadelfia lokalet. De predikende brødre fra baptistene, frimisjon og de frie venner var innbudt. Møtets hensikt var å behandle emne: Gjenfødelse og bibelsk vanndåp. Thv. Hansen som er den ledende i Filadelfia innledet og Emil Kristiansen, forstander Kringen, evangelist Bjerke Dalen, predikant Ulseth og undertegnede deltok. Det var åpent og lett å tale og alle var enige i at gjenfødelsen skjedde ved tro på det fullbrakte forsoningsverk og at dåpen var neddyppelse i vann og for dem som var kommet til troen.

De som var uklare i dåpsspørsmålet var særlig innbudt.

Vi har hatt besøk av pastor Sørensen et møte og har når dette skrives br. Eugen Thoresen hos oss.

G. I.

Fra Mjøndalen.

Her i Salem har vi det riktig godt. Kan i sannhet si at store ting har Herren gjort imot oss, vi ble glade.

Brødr. Myreng har stått her en tid og blitt brukt til stor velsignelse. Har også hatt besøk av br. Robinson. Lokalet har vært fylt til trengsel og vi har sett sjele på kne ved korset, 3 og 4 nesten på hvert eneste møte. Mange har også blitt døpt i ånden og flere har latt seg begrave med Kristus ved dåpen til døden, for å oppstå til et nytt levnet.

Ja, *Han* tar seg av det som ingen ting er, for å gjøre det til intet som er noe.

Det er vår bønn at vekkelsen må fortsette så mange kan bli frelst før Jesus kommer.

Hilsen med 121 salme. Søsterhilsen

Solveig Hansen.

Fra Bø i Vesterålen.

Vi lever vel her. Gud er trofast. Han nekter ikke dem noe godt som frykter ham.

Br. O. Gamst er for tiden på reiser. Det ser ut som våren allerede har gjort sitt inntog her nord. Her er fritt for sne og trekkfuglene er kommet og har begynt sin harmoniske underholdning. Ja, Gud er god og hans miskunnhet varer evindeligg.

Bøndene har så smått begynt med jorda og det er lyst nesten hele natten også.

Vi nordfra lengter heim til det som engang var vårt hjem.

Takk for «Misjons-Røsten», den er uundværlig. Gud velsigne dem som arbeider med bladet. Hilsen

Laura Slien.

Fra Rykene og Grimstad.

Predikant Anders Andersen skriver blant annet i et brev til red.:

Det er no snart tre år siden jeg begynte virksomhet her. Adskillige er blitt frelste og noen døpte. Forhåpentlig blir det også noen i sommer som går dåpsvegen. En av de nyomvendte her, Håkon Livollen er en begavet og gudfryktig bror og en god støtte i det evangeliske arbeide her i distriktet.

I Grimstad har de også en særlig besøkelsestid no. Adskillige er frelste og døpte og det er en uvanlig god tilslutning til møtene.

Håkon Livollen og jeg har deltatt meget i møtene der.

Håper at det no snart må bli høve til å hilse på venner på Østlandet. 2. Kor. 1, 19—22; Matt. 6, 33.

Anders Andersen.

Betel, Larkollen.

Vi har herlige møter for tiden. Sjeler frelses og Guds barn fornyes, og huset er nesten fullt av søkende sjeler, mest ungdom. Vi tror at Herren vil møte oss med en underbar vekkelse. Brødre fra Rygge og Fr. stad har gjestet oss og vert til stor velsignelse.

Lørdag den 21. april hadde vi innvielsesfest med dåp. Vi hadde hørt at det skulle være 4—5 stykker som skulde gå lydighetens veg, men ved festens begynnelse da det ble oppfordret til å komme fram var det 14 sjeler. De var en underbar stund og se alle de hvitklædde stå der fremme og høre deres friske vitnesbyrd. Vår gamle søster Karoline Ustamyr var den første som gikk i dåpens grav. Så var det søstre og brødre fra Saltnes i Råde og Moss. Broder Aimar Karlson var tilkalt for anledningen og foretok dåpshandlingen. Etter dåpshandlingen hadde vi en herlig stund med mange friske vitnesbyrd og sang.

Men den beste vin var gjemt til sist, pris skje Gud. Det ble et herlig frellesmøte hvor en forloren sønn fikk nåde til å stå opp og komme tilbake til Faderhuset. Vi som var tilstede fik erfare det som profeten Esaias skriver: «Og han skal kalles *under*, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste.»

Festen sluttet med bønn og hånds-påleggelse av de eldste.

Broderhilsen

Einar Karlson.

Fra Tjømo.

Guds fred!

Sender en liten rapport fra Betaniam, Tjømo. Det er ikke så ofte dere hører noe fra venneflokket her, men til Guds ære er vi på fremskrittsslinjen. Møtene er godt besøkt, særlig på søndagsmøtene samles mange ufrelste ungdommer og flere er synlig kalt av Gud. Evang. Norlund virker for tiden iblant oss og vi har tro for en rik tid framover.

Broderhilsen

Kåre Bjorgan.

Det usynlige

En mann hadde
en annen. Det d
beretning, og d
påsto at innste
og så. Innste
hans påstand,
ble lagt ham 't
støtsto så
mann. Ved un
ble frikjent på
bevis, og ankl
betale sakens
Saken ble i
byere instans
vrent et hit
var en mann s
hadde hørt sa
omtalte ærek
fremkommet.
og forkla h
innstevntes u
ble avgjørend
de ble kjent s
ge vitne had
beskyldningen
Det usynlig
og alltid ville
det finnes et
vi sier eller
tende, alleste
Ved «underr
an å bli frikj
samvittighet
forsvare oss
kan vi vel f
gang går vi
domstol, son
den avslutte
de dom. Og
vitne» frem
Gud som ha
da si: «Min
du dette?»
bort, alt so
og skinn, k
Det usynlig
saken. Og d
dommen gå
gjort det u
fortrolige.
hvored vi
saken» ve
høyeste do
Gud, der
sjels fortr
bekjenner
sak og so
omstendig
«Herre!
har deg k

Det usynlige vitne.

En mann hadde en rettssak mot sin annen. Det dreiet seg om en ærekrenkelse, og den fornærmede part fremsto at innstevnte hadde sagt så mye som så. Innstevnte derimot bestred seg påstand, og benektet alt som ble lagt ham til last. Den ene parts forsvar sto således i strid med den annen. Ved underretten ble innstevntens sak frikjent på grunn av manglende bevis, og anklageren kjent skyldig å betale sakens omkostninger.

Saken ble imidlertid appellert til høyere instans, og her fremsto helt uventet et hittil ukjent vitne. Det var en mann som fra et sideværelse hadde hørt samtalen i hvilken den uttalte ærekrenkelse skulle være fremkommet. Vitnet ble fremstillet og forklarte hvorledes han oppfattet innstevntes uttalelser. Dette vitne ble avgjørende for tvisten. Anklagende ble kjent skyldig, idet det usynlige vitne hadde hørt ham uttale de beskylninger han var anklaget for.

Det usynlige vitne — o, at vi alle alltid ville regne med det! — Ti det finnes et usynlig vitne til alt hva vi sier eller foretar oss. Den allvitende, allestedsnærværende Gud. — Ved «underretten» kan det nok gå an å bli frikjent. Innfor vår egen samvittighets domstol kan vi nok forsvare oss, og andre mennesker kan vi vel føre bak lyset. Men en gang går vår sak til den høyeste domstol, som skal avsi sin kjennelse i en avsluttende, for evig avgjørende dom. Og der skal «det usynlige vitne» fremstilles. Den allvitende Gud som har sett og hørt alt, skal si: «Minnes du det? Og husker du dette?» Da faller alt selvbedrag bort, alt som kun har vært falskhet og skinn, krymper sammen til intet. Det usynlige vitnes utsagn avgjør saken. Og den dag da dette skjer, vil Herren gå oss imot, hvis vi ikke har gjort det usynlige vitne til vår sjels fortrolige. Det er den eneste måte hvorved vi kan ha håp om å «vinne saken» ved den himmelske, den høyeste domstol.

Gud, den alvitende, må ha blitt vår sjels fortrolige, for hvem vi ydmyk bekjenner alt. Han må vi anbetro vår sak og søke råd og hjelp hos i alle vanskeligheter.

«Herre! du vet alt, du vet at jeg har deg kjær!»

E. Skovgaard-Pettersen.

Strømmen fra helligdommen.

Mel.: Hvor snart forsvinner.
En strøm av salighet, kraft og mot,
en åndens bølge, en livets flod,
:: Fra Lammets trone den veller frem,
til pilgrims-skaren på veien hjem. ::

Se strømmen flyter fra tronens fot,
med liv og helse i overflod.
:: Og hør den bruser med himmelsk lyd,
med hellig kraft og med frelsesfryd. ::

Ja, dobbeltbekken er full av vann,
fullkommen frelse den give kan.
:: Så stå ei lenger ved bekkens bredd,
i nådefloden nu kast dig ned. ::

En full velsignelse kan du få,
la intet eget til hinder stå.
:: Dig ånden kaller i strømmen ut,
Kom ut på dypet, du Kristi brud. ::

La strømmen føre dig ut fra land,
de tusen alen til dypre vann.
:: Å, halleluja, det bær avsted,
min sjel er fylt av Guds kjærlighet. ::

Ja, dobbeltbekken er full av vann,
fullkommen frelse den give kan.
Så stå ei lenger ved bekkens bredd,
i nådefloden nu kast dig ned.
Å, halleluja, det bær avsted!
Min sjel er fyllt av Guds kjærlighet.

Lilly Sjøland.

Rik høst av ringe gjerning.

En sygjente som var lærerinne i en søndagsskole i London, ga en søndagsmorgen 50 øre til en gategutt og fikk ham på den måten til å følge med henne til søndagsskolen. Han ble derigjennom siden omvendt, gikk på misjonsskole og dro ut til India som misjonær. Der arbeidet han i 25 år blant telegufolket. Hans arbeid ble rikt velsignet.

For en rik høst av en i kjærlighet utført ringe gjerning.

Sann storhet.

Johannes den doper var stor i Guds øyne, fordi han var så liten i sine egne øyne. Hans største storhet for Gud er hans litenhet i seg selv. Han ville slett ikke være stor. Den sanne storhet er alltid ydmyk. Verdnen har så ondt for å forstå dette. Man vil endelig være stor, og så blir man liten.

Opprop!

Som de fleste kjenner til er det for tiden store reisevanskeligheter, og av den grunn vanskelig for Herrens vitner å komme rundt til venneflokkene. Det blir bare de menigheter, som ligger sentralt til som blir besøkt. Og her kan det ofte være flere predikanter på samme tid. Som følge derav blir de avsidesliggende steder skjelden eller aldri besøkt.

Vi forstår her at en sykkel er et ypperlig framkomstiddel for de yngre evangelister som brenner av virketrang for Herrens sak.

Evang. Norlund som for tiden virker her i menigheten og undertegnede har tenkt å reise rundt og besøke venneflokkene, men da br. Norlund mangler sykkel vil jeg gjøre et inn-trengende opprop til de venner som har hjerter for Guds sak å være hjelpelig herved.

Som leder for menigheten «Beta-nia», Tjøme.

Kåre Bjørgan.

En liten hilsen.

Av et privatbrev:

Vil med det samme jeg sender beskjed om adresseforandring fortelle at vi lever godt med Herren, tros alt som møter. Ser med glede hen til den skjønne dag «når ånden aldri mere av stoffet hindres i sin virksomhet.»

Tenk hvor godt det er å ånde fritt og det er om å gjøre å bli i den frihet hvortil Gud har kalt oss. Det er umulig for oss å gå med på andre ting selv om lidelsene blir store. Gud hjelper igjennom alle vanskeligheter. Stilstand finnes ikke i Guds rike og tiden er dyrebar og kort så vi ønsker at Gud må holde oss våkne og edrue så vi alltid kan be.

Han kommer snart på skyene. Ja, salige er de som forventer ham.

Skulle ønske at alle reisevansker snart var slutt og vi fikk se br. Iversen, Bustgård og flere av de frie predikanter dukke opp. Det trenges virkelig og skulde være gilt. Ja, Gud gi det snart må skje.

Husk oss i bønn.

A. S., Skotterud.

De tørret sin penn.

De gamle jødiske skriftlærde menn, som kopierte de hebraiske håndskrifter, som er menighetens herlige arv, utviste ved sitt arbeide en særlig omhu. Et hvert ark som inneholdt en feil ødela de øyeblikkelig. Så nøye var de og så engstelig var de for at det skulle snike seg inn noe som ikke hørte hjemme i de hellige skrifter —, som de satte så høyt, og betraktet med så dyp ærefrykt.

De tørket pennen før de skrev Guds navn i noen som helst form, og de vasket sitt hele legeme, når de skulle skrive «Jehova» — for det hellige navn ikke skulle vanæres ved noen urenheter.

Og der sies, at en eneste feil var nok til at det hele ble ødelakt — sier en forfatter. Den lærde J. P. Smyth forteller, hvorledes en rabbi høytidelig formante en avskriver med følgende ord: «Ta vare på ditt arbeide, hvorledes du utføre det, for ditt arbeide er et arbeide for himlen. Legg ikke til og ta ikke ifra et eneste bokstav av den hellige skrift, forat du ikke skal forderve verden.»

Se og merk 5. Mos. 4: 2, kap. 12: 32, Ordspr. 30: 6, Åpenb. 22: 14—19. De tellet hvert ord, ja, hver bokstav, la merke til hvormange ganger hvert enkelt bokstav forekom, og ødela øyeblikkelig ethvert ark som inneholdt en feil, så engstelig var de for at det skulle snike seg inn noe som ikke hørte hjemme i de hellige skrifter, — som de satte så søyt og betraktet med så dyp ærefrykt, sier den samme forf. Da Herrens tjener leste i boken, svarte folket: Amen, amen, med oppløftede hender, og de bøyde seg og kastet seg ned for Herren med ansiktet til jorden. (Neh. 8.)

Ja, slik akt og ærefrykt hadde folket, da de hørte Herrens hellige ord i gammel tid. Har ikke vi meget å lære av disse hellige skribenter? Det burde lære oss å ta vare på våre ord i skrift og tale og vandel, så ikke Guds hellige navn ble vanæret, som det ofte blir. Les Jesu ord i Matt. 12 om dette. (v. 36—37.)

O. K.

Et godt svar.

En embedsmann i en av Norges avsidesliggende bygder var en intelligent spotter og så med ringeakt på

bøndene, som ennå i sin naive uvitenhet trodde på Gud og satans tilværelse. En dag traff han en av disse bønder på veien. De møttes nettopp ved en grind som bonden holdt åpen for embedsmannen. Denne stanset hesten og sa til bonden: «Nå, Ola, hvis satan fikk lov til å ta én av oss, hvem tror du så han tok?»

«Å, han tok meg,» svarte Ola.

Forundret over dette svar spurte embedsmannen: «Hvorfor tror du han tok deg?»

«Å,» sa Ola lunt, «han måtte passe på å ta meg når han fikk lov, for deg kan han nå ta når han vil.»

Tonen i våre vitnesbyrd.

En nedtrykt og fortvilet utseende kristen sto utenfor et forsamlingshus. Idet en mann passerte sier han: «Vil ikke De komme til vårt møte i kveld?» Den fremmede så på ham et øyeblikk og svarte idet han skyndte seg videre: «Nei, mange takk. Jeg har fullstendig nok med mine egne vanskeligheter.»

Ja, når det gjelder våre vitnesbyrd kan vi i sannhet si: «Gleden i Herren er vår styrke.»

Kristent hvilehjem og nervesanatorium.

Lægene Einar Lundby og Gordon Johnsen har tatt initiativet til å reise et kristent hvilehjem og nervesanatorium, og de appellerer til alle kristne i alle samfunn og organisasjoner om å være med. Foretagendet skal være et felleskristelig tiltak for alle norske kristne. Det vil ikke bli knyttet til noen bestemt kristelig institusjon, men vil stå åpent for alle som vil komme til et slikt sted.

Har du klarhet i dåpsspørsmålet?

Slik lyder tittelen på et lite hefte, skrevet av *Fritjof Valton*. Det råder jo megen uklarhet angående denne sak og her møter vi en enkel anvisning om Bibelens lære angående denne omdiskuterte sannhet. Dette lille hefte vil bringe lys og vegledning overalt hvor det blir lest.

Bestilles fra Josef Ruud, Eidsvoll. I partier sendes det som postoppkrav.

Et lite hefte med dikt, skrevet av *Arve Bamrud*, Feiring, pris kr. 0.75, fås fra samme sted. Skriv idag.

Brosjyren Har du klarhet i dåps-

spørsmålet er enkel og letlest og passer utmerket til å legge i hendene på slike som står spørgende i dåpsspørsmålet. Det er ikke noen vitenskapelig og vanskelig avhandling, men enkel og liketil.

G. Iversen.

Synd imot den Helligånd.

Er det tilgivelse for den?
Av O. Karlsen.

I en liten brosjyre på 22 sider behandler O. Karlsen ovenstående emne. Tankene han framkommer med er ikke nye, men han gir mange gode beviser på hva som ikke er den utilgivelige synd og påpeker hvordan den blir som er kommet i den stilling at han ikke kan få tilgivelse.

Brosjyren er egnet til å opplyse uvitende og engstelige sjeler som tror at de har begått den synd som ikke kan tilgis.

Prisen er visstnok kr. 1.00. Utgitt på forfatterens forlag, «Fredensborg,» Skjeberg.

G. Iversen.

Sykkeldøkker.

Er det noen som har et par sykkeldøkker og en sykkelslange å selge meg?

Da jeg har god bruk for sykkel og i evangeliets tjeneste er det av stor betydning for meg å få disse ting.

Om noen kan hjelpe i dette så send tilbud med prisforlangende til undertegnede.

G. Iversen.

Postboks 52, Sarpsborg

Se her!

Troende kvinne, 56 år, ønsker opphold på landet, hos troende, mot innearbeide. Litt eller ingen lønn. Hvorsomhelst.

Emilie Jensen,
Langsæv 77, Arendal.

Stevne.

Menigheten i Knoffsgt. 6, Drammen innbyr til stevne i pinsen 1945. Møtene avholdes i «Kinopaleet». Velkomstmøte pinseaften kl. 19.00.

Møter 1ste og 2nen pinsedag kl. 10.30 og kl. 18.00.

Blant deltakerne blir red. Al. Kasborg med frue og Albert Robinson. — Alle hjertelig velkomne.

for Menigheten i Knoffsgt. 6

Ditlef Christoffersen,
Styrmoes vei 56, Drammen